

Räddad av fotbollen

För många är fotboll bara en lek. Men fotboll är betydligt mer än så. Den räddade Lasse Mattilas liv.

AV PETER ÖTTSJÖ

DET ÄR MÖRKT ute trots att klockan inte slagit tolv ännu. Det snöar. I Väst-kustgården är ljuset mer behagligt. Det är tyst så när som på Kurts trivsamma visslande. Han fixar med tidningarna. Som vanligt. Lite längre in sitter Lasse Mattila och jag i varsin fätölj. Vi ska prata om hans liv och lite bekvämt börjar jag fråga om hur det går med fotbollen eftersom det är det enda jag, liksom många andra på skolan, vet om den lille finnen med den harmoniska utstrålningen, att han spelar i PLSK. Lasse, för dagen klädd i jeans, skjorta och slipover, vet inte riktigt vad han vill med sin fotbollskarriär längre. För bara ett par år sedan var drömmen en proffskarriär. Nu har han fått andra perspektiv på tillvaron.

– Jag börjar äntligen släppa greppet om fotbollen nu, säger han.

Vilket i Lasses liv betyder mycket. För ett par år sedan var det allt han hade. Allt livet hängde på. Ingen fotboll, inget liv. Eller som han själv uttrycker det:

–Fotbollen var det som höll mitt huvud ovanför ytan.

Lasses Mattilas pappa dog när Lasse var två år. Och hans mor hade ingen möjlighet att ta hand om honom. Hennes alkoholmissbruk satte stopp för det. Hon dog när Lasse var 15 år.

Men på något sätt har han alltid lyckats vända all sorg och alla motgångar till något positivt.

–Visst har det hänt många jobbiga saker men på sätt och vis är jag ändå glad för det. Utan dem hade jag inte varit den jag är idag.

Lasse kom till Ljungskile på sensommaren 1994. Hans agent hade hittat en division I klubb på väg uppåt. Och eftersom han behövde miljöombyte tvekade han inte. Till en början gick det bra. Endast 17

FAKTA

Namn: Lasse ilmari Matilla

Ålder: 22

Familj: Singel

Äter gärna: Köttbullar och makaroner, Vegetariskt.

Lyssnar på: Lugn och avslappnande musik

Ser på: Någon film då och då

Bil: Ja

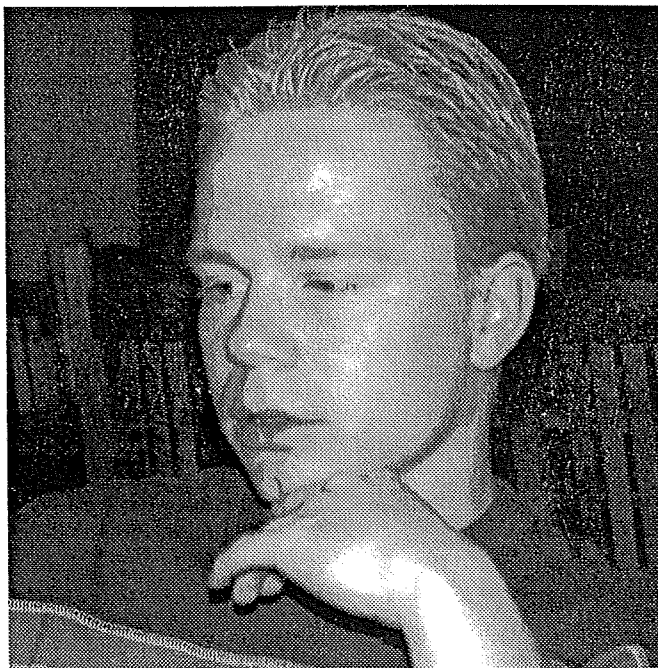

FOTO: ROBERT HENRIKSSON

Lugne Lasse. På Ljungskile Folkhögskola har Lasse Mattila funnit ro i tillvaron. Fotbollen känns inte lika viktig längre.

år gammal tog han han en mer eller mindre ordinarie plats i Ljungskiles förstauppställning. Men året därpå gick det snett. Supertalangen från Helsingfors blev skadad för första gången i karriären, det nästan knäckte honom.

–Det var ett riktigt tungt år. Hela livet rasade, jag blev deprimerad och fick prestationsångest. Men också det var bra en bra erfarenhet

när man väl tog sig ur det.

När Ljungskile spelade i allsvenskan 1997 valde Lasse att gå till norska klubben Sarpsborg. Han skrev på för två år. Efter sex månader lämnade han klubben, han trivdes inte.

Lasse återvände till Ljungskile men upptäckte att han inte bara ville spela fotboll. Det var då han fick upp ögonen för folkhögskolan. Efter ett år på livslinjen går han nu Umus. Och stormtrivs.

–Det är ett mycket bra ställe att utvecklas på. Jag har upptäckt andra saker i livet och fått andra värderingar. Det är en gan-

ska ny situation för mig.

En upptäckt är intresset för musiken. Ni som såg Lasse spela gitarr och sjunga på gemsam i början av terminen blev säkert imponerade. Att han för ett år sedan inte ens kunde ta ett ackord förefaller överkligt. Men så är det.

Dessutom har han utbildat sig till masör och funderar på att börja fotografera.

Alla nya intressen har också smittat av sig på fotbollen. Lasse har hittat spelglädjen igen och känner ingen press längre. Det var ingen slump att det var han som jublade högst och längst när Ljungskile gjorde mål den här säsongen.

–Min bästa säsong någonsin.

I framtiden vill Lasse jobba med människor. Han vet inte riktigt i vilket yrke men gärna något där han får dela med sig av sina erfarenheter till andra. Men han känner ingen press att börja arbeta så fort han är färdig med skolan. Han vet att det ordnar sig.

–Visst. Jag känner ingen oro inför framtiden. Nästa år kanske jag går Världens Kurs eller socionomprogrammet. Eller något annat.